

οσα λοιπόν τότε και δεν έδωσα καμιά σημασία στην αγάπη του Σάρλ Μυρ... Είχα δικη; Ποιός ξέρει... Έκείνο ωστόσο που μου έκανε μεγάλη εντύπωση είναι ότι ο «ερωτευμένος» μου, όταν έλασε κάθε έλπιδα από μένα, ξαναγύρισε στις παλιές φίλες του. Μία από αυτές ήταν μία θαυόπλουτη Άγγλιδα, που είχε χωρίσει από τον άνδρα της, για να παντρευτεί έναν Γάλλο από εκείνους «που ξέρουν να ντυθούν κομψά, να χορέψουν με χάρι, να διασκεδάσουν με γούστο και ν' αγαπήσουν μία γυναίκα παράφορα». Ή θαυόπλουτη λοιπόν Άγγλιδα μας θρήκε τότε πρόσωπο του Σάρ Μυρ... τον ιδανικό Γάλλο και μία μέρα τον άφηγαγε από τα «στούντιο» της οδού Τουρέλ...

Όταν τον ξαναείδα, είχαν περάσει δέκα δλόκληρα χρόνια. Είχα πετύχει πειά στον κινηματογράφο κι' από εκεί είχα περάσει στο θέατρο. Ήμουν τότε πρωταγωνίστρια σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα των Βουλεβάρτων! Ο Σάρλ Μυρ... λοιπόν ήρθε ένα θράδυ στο θεωρείο μου, πιο ωμόρφος από κάθε άλλη φορά, μ' ένα μπουκέτο από σπάνια λουλούδια.

—Σας τα έφερα από τό Λονδίνο, μου είπε. Είναι από τη οέρρα μου...

—Επειτα με κύτταξε θαθεία στά μάτια κι' αναστάναξε: —Γκαμπύ, θυμάστε τά «στούντιο» της οδού Τουρέλ; με ρώτησε. Θυμάστε ότι σάς είχα τη τότε πώς έχετε προσωπικότητα; —Ε, λοιπόν, αν δεν είχατε προσωπικότητα, νομίζετε ότι θα γνώρισατε σήμερα μία μεγάλη ήθοποιος; Για μένα είσατε πάντα ή μόνη γυναίκα που δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου!...

—Υστερα μου διηγήθηκε τη ζωή του, την «καριέρα» του ως διπλωματικού υπαλλήλου και τις «κοσμικές» έπιτυχίες του στα σαλόνια του Λονδίνου.

Από τότε τον βλέπω τακτικά, κάθε φορά που θάρθω στο Παρίσι. Μ' επισκέπτεται στη θύλα μου και περνούμε ευχάριστες ώρες μαζί, σ' αν δυο καλοί φίλοι. Ποτέ ωστόσο δεν μιλούμε πειάγια έρωτα. Κι' όμως τώρα είμαι έθεβαι η ότι θα μπορούσα να τον αγαπήσω μ' όλη τη δυναμική της ψυχής μου. Είναι ο μόνος άνθρωπος που με κατάλαβε από την πρώτη στιγμή κι' ίσως είναι ο μόνος που θα μπορούσε να μ' αγαπήσει μ' έναν ειλικρινή έρωτα. Μά ή ζωή είναι καμιά φορά τόσο ιδιότροπη! Κ' έτσι δεν υπάρχει πειά καμιά Άλπίδα να ξαναζήσουμε μαζί εκείνο τό παιδικό ειδύλλιο της οδού Τουρέλ...

Νά λοιπόν ένα από τά μουσικά της καρδιάς μου. Είναι τό πιο κρυφό και γι' αυτό είναι ίσως και τό μεγαλύτερο. Και τώρα, υποθέτω, ότι ίκανοποίησα την περιέργεια των φίλων μου, που ήθελαν πολύ να μάθουν κάτι από την ιδιωτική ζωή μου.»

ΓΚΑΜΠΥ
ΜΟΡΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Ναπολέων δημοσιογράφος. Πώς έγραφε τον «Μηνύτορα». Οι λιποτάκται κι' οι χωροφύλακες. Τό εμβέλημα του οικοσμήνου του, κλπ.

—Όπως είναι γνωστόν, ο Μέγας Ναπολέων, εκτός των άλλων, ήταν και πρώτης τάξεως δημοσιογράφος. Έγραφε συχνά ο ίδιος τά κύρια άρθρα της επίσημου εφημερίδος του «Μηνύτορα» ή, αν δεν του έμενε ο απαιτούμενος καιρός, έπρεπε τουλάχιστον να διορθώσει αυτός τά δοκίμιά τους, για να έπιφέρει όσες τροποποιήσεις έκρινε αναγκαίες.

—Υστερ' από μία μεγάλη νίκη λοιπόν εναντίον των Ισπανών, ο υπάλληλος - αρχισυντάκτης του «Μηνύτορα» του υπέθεσε ένα άρθρο του, στο όποιο, μεταξύ άλλων, έγραφε:

«Ο αυτοκράτωρ, με δυνάμεις κατά πολύ μικρότερας του έχθρου, τόν κατετρόπωσε τελείως».

Τότε ο Μ. Ναπολέων σημείωσε στο περιθώριο: «Ηλίθιε! Φαντάστηκε πώς μου χρειάζεται δόξα; Έχω παραπάνω από ό,τι πρέπει. Θέλω όμως να νομίζη ο έχθρος ότι έχω στρατό! Και δυστυχώς στρατό δεν έχω όσο θέλω».

Διέγραψε λοιπόν αυτή τη φράση και τήν αντικατέστησε με τήν ακόλουθη:

«Έπι κεφαλής πολυαριθμουν δυνάμειον, κατά πολύ άνωτέριον των έχθρικων, ο αυτοκράτωρ κατήγαγε περιμανή νίκη».

***

—Ένας νομάρχης ανέφερε κάποτε στον Ναπολέοντα, ότι μερικοί λιποτάκται ήσαν κρυμμένοι σ' ένα δάσος της περιφέρειας του κι' ότι έστειλε χωροφύλακας να τους καταδιώξουν. Έπρόσθετε δε ότι έλπιζε να τους συλλάβη και να τους στείλη στους στρατώνες τους.

Τότε ο αυτοκράτωρ κάλεσε έναν άνωτερο αξιωματικό και του έιπε:

—Είδοποιήσε αυτόν τον άνοητο ν' αφήση τους λιποτάκτες ήσυχους: Αυτοί οι άναστροι δεν θα γίνουν ποτέ καλοί στρατιώται! Θα τό εκάσουν μόλις άρχιση τό κανόνι. Πέστου όμως να μου στείλη άμέσως τους χωροφύλακας. Αυτό τουλάχιστον είναι αληθινό στρατιώτες!...

***

—Όταν έπρόκειτο να ληφθή απόφασις για τό οικοσμήμο του αυτοκρατορικού του οίκου, άλλοι πρότειναν στον Ναπολέοντα τό λιοντάρι, κι' άλλοι πρότειναν τον γαλατικό άλέκτορα.

—Δέν θέλω ούτε τον πετεινό σας, έιπε με άηδία: είν' ένα ζωό που ζή πάνω στις κοπριές κι' άφίνει τήν άλεπού να τόν φά σ' αν θλάκας. Προτιμώ τον άετό, τό πουλί που κρατάει τόν κερανό στα νύχια του και καταάζει κατάματα τον ήλιο!...

Η Γκαμπύ Μορλαί στον κήπο της